

[Glistrup]

altså stække, hvor mange børnefamilier der kan få denne gode og rigtige livsform, der her er tale om.

Når man ser nærmere på de 7 partier, er det således, at de deler sig i to grupper. For så vidt angår de fire socialistpartier – VS, SF, retsforbundet og socialdemokratiet – kan man i og for sig godt forstå, at de går ind for en løsning af denne art. Det er simpelt hen deres grundlæggende ideologi, at sådan vil de have det. Der er tale om en socialistisk skatteplyndring, som bevirker undertrykkelse af parcelhusboformen. Det er det, de partier alle dage har arbejdet for, og det får de altså nu gennemført.

Vender vi os til kristeligt folkeparti, de radikale og CD ved hr. Erhard Jakobsen, ja, så har de partier her i dag i deres indlæg trostet sig med, at det nok ikke får særlig store konsekvenser. Men det er forkert. De pågældende har henvist til, at skatteministeren har fundet noget tålmodigt papir, hvorpå der står, at det nok kun vil dreje sig om en hundredkroneseddel eller to, og tilføjet, at det kan da ikke være så slemt, om man i vore dyrtider skal af med hundrede kroner eller to hundrede kroner mere. Den betragtning er decideret forkert af tre grunde.

For det første: skatteministeren kommer frem til denne hundredkroneseddel eller to ved at opstille en lang, lang række forudsætninger, som han selv har valgt. Så kan han trække det facit ud af sin automat, at sådan bliver altså resultatet for noget, som skatteministeren mere eller mindre vil kalde en gennemsnitsfamilie.

Selv om det nu havde været en gennemsnitsfamilie, som skatteministeren når frem til, må vi gøre os klart, at de mange, mange familier, der får ekstraregninger på mange tusinde kroner, ikke kan gå ind på skattekontoret og sige: ja men der står i udvalgsbetænkningen fra maj 1981, at skatteministeren har sagt, at en gennemsnitsfamilie kun skal betale 100 kr., og selv om jeg nu har fået en regning på 8.000 kr., kan jeg vel nøjes med at betale 100 kr. Nej, man skal betale de 8.000 kr.; man bliver smidt ud af sit hus, hvis man ikke betaler de fulde 8.000 kr.

Selv om vi tager de gennemsnitsfamilier, som skatteministeren opererer med, kan skatteministeren ikke lægge nogen binding på, hvilke grundskyldpromiller der bliver fastsat i de kommende år. Hver enkelt kommune

kan gå hen og forhøje sin grundskyldpromille væsentligt mere end det, som skatteministeren opererer med. Det er der ikke nogen som helst garanti for at den ikke gør.

Så kommer hr. Flygaard og siger: ja men der er jo nærdemokratiet, og derfor kan man jo bare stole på nærdemokratiet. Nej, det kan man ikke. De stakkels medlemmer ude i landets kommunalbestyrelser må nemlig stemme efter, at der skal være balance i deres budgetter, og hvordan sidder man så i det, når man skal stemme ved budgetbehandlinger i 1982, 1983, 1984 ude i kommunalbestyrelserne? Ja, man sidder sådan i det, at staten, hvis man fortsætter den nuværende politik, vil komme op på at have et underskud i 1982 på 75 mia kr., i 1983 på 90 mia kr. og i 1984 på 110 mia kr., og det er de reelle statsunderskud, ikke det pyntede bogholderibegreb, som hr. Arne Melchior og andre plejer at bruge, når de taler om noget, der hedder DAU-underskud, som ikke spiller nogen som helst realøkonomisk rolle. De reelle statsunderskud vil med den nuværende politik ligge i størrelsesordenen op til 110 mia kr. inden for den periode, der her er tale om.

Når der er den konsekvens, ved vi jo godt, hvordan man vil gøre fra forligspartiernes side: man vil vælte nogle flere udgifter ud på kommunerne. Dem skal der også skaffes dækning for, og derfor må de lade grundskyldpromillerne stige væsentligt mere end det, som skatteministeren har anført i sine beregninger over, hvordan man, hvis ceteris havde være paribus, kunne regne ud, om det skulle være 100 kr. eller 200 kr. eller 300 kr. De tal, de passer simpelt hen ikke, heller ikke for de familier, som skatteministeren trækker frem. Der er tale om, at vi får langt, langt større virkninger i perioden.

Men den tredje og vigtige grund til at sige absolut og klart nej og bruge alle sine kræfter til at sige nej til dette forslag er, at skatteministeren kommer her og siger: ja men vi har nogle modgående ting, som skal gælde for årene 1982, 1983 og 1984, men skatteministeren siger ikke i konsekvens heraf: så genindfører vi skattefradragretten for 1985 og 1986.

Nej, dette her går ud på, at skattefradragretten skal ophæves én gang for alle, både for slutningen af 1980'erne, for 1990'erne og for næste århundrede. Derfor er disse be-